

JÉZUS KIHALLGATÁSA ÉS KERESZTRE FESZÍTÉSE

Szeptember 14., szombat délután

Amint nappal lett, a Szanhedrin tagjai ismét összegyűltek, és Jézust megint behozták a tanácsterembe. Jézus Isten Fiának jelentette ki magát, és a főtanács tagjai Jézusnak ezeket a szavait egy ellene felhozott vádba magyarázták bele. Nem tudták azonban ennek a vádnak az alapján azonnal elítélni, mert a főtanács tagjai közül sokan nem voltak jelen az éjszakai ülésen, és így nem hallották Jézus szavait. Azt is tudták, hogy a római törvénytörés semmi olyat nem találna ebben, ami azt bizonyítaná, hogy Jézus méltó a halálra. Ha azonban Jézus saját szájából hallhatná meg mindenki újra azokat a szavakat, akkor elérhetnék a céljukat. Abba a kijelentésébe, hogy Ő a Messiás, belemagyarázhatnának egy lázadó politikai igényt.

Ha te vagy Krisztus – mondták –, mondd meg nekünk (Lk 22:67). Krisztus azonban csendben maradt. Továbbra is kérdésekkel ostromolták. Végül Jézus komor hangon ezt válaszolta nekik: „Ha mondom nektek, nem hiszitek; de ha kérdezlek is, nem feleltek nekem, sem el nem bocsátotok.” (Lk 22:67–68) Azért azonban, hogy ne lehessen mentességük, még ezt a komoly figyelmeztetést fűzte szavaihoz: „Mostantól fogva ül az embernek Fia az Isten hatalmának jobbjára felől.” (Lk 22:69) – *Jézus élete*, 714. o.

A papok és a főemberek megfélemeztek hivataluk méltóságáról, és jogtalanul jártak el Isten Fiával szemben. Ezt az eljárásukat aljas kifejezésekkel tűzdelt beszéd módján tárták a nyilvánosság elé. Alacsony származása miatt kigúnyolták. Kijelentették, hogy az az igénye, amelynek alapján önmagát Messiásnak hirdette ki, kiérdemelte a legmegszégyenítőbb halált. A legzüllöttebb csőcselék részesítette a leggyalázatosabb bánásmódban az Üdvözítőt. Egy ruhadarabot dobtak a fejére, és

ellenségei így verték arcul. Azután megkérdezték tőle: „Prófétáld meg nekünk, Krisztus, kicsoda az, aki üt téged.” (Mt 26:68) Mikor a ruhadarabot levették a fejről, akkor egy gonosztevő az arcába köpött.

Isten angyalai hűségesen feljegyeztek minden sértő tekintetet, szót és cselekedetet, amit szeretett Urukkal szemben elkövettek. Egy napon azonban mindazok a gonosz emberek, akik kigúnyolták, és beleköptek Krisztus nyugodt, sápadt arcába, majd a saját dicsőségében látják meg Őt, amint ragyogóan fénylik a szemük előtt, mint a nap. – *Jézus élete*, 715. o.

Mint az emberiség Megváltójára és kezésére ráhelyezték Krisztusra az emberek bűneit. A törvényszegő bűnösök közé sorolták, hogy megválthassa őket a törvény átkától. Ádám minden korszakban élő leszár-mazottainak bűne ránehezedett lelkére. Isten haragja és a bűntől való viszolygás rettenetes megnyilvánulása rémülettel töltötte el Isten Fiá-nak szívét. Amikor ebben az órában Isten elfordította tőle tekintetét, ez a legrettenetesebb gyötrelmet jelentette számára, és olyan szomorúság járta át a belsőjét, amelyet ember sohasem képes teljesen átérezni. – *A megváltás története*, 225. o.

Szeptember 15., vasárnap

Jézussal sokan rokonszenveztek a körülötte levő csoportban, és a tömeg elcsodálkozott azon, hogy semmit sem felelt a hozzá intézett sok kérdésre. A csőcselék gúnyolódása és bántalmazása közben egy homlokráncolás vagy aggódó kifejezés sem jelent meg Jézus arcán. Ő méltóságteljes és nyugodt volt. A szemlélők csodálkozva néztek rá. Összehasonlították tökéletes alakját, szilárd és méltóságteljes magaviseletét azoknak megjelenésével, akik ítéletre ültek le ellene, és azt mondták egymásnak, hogy inkább hasonlít egy királyhoz, mint bármelyik főember. Semmi-ben sem volt hasonló egy bűnözőhöz. Tekintete szelíd, tiszta, elhomá-lyosulatlan, homloka széles és magas volt. Minden vonása nagy jóakaratot és nemes elveket fejezett ki. Türelme és hosszútűrése annyira elütött az emberektől, hogy sokan reszkettek. Még Heródest és Pilátust is nagyon megzavarta Jézus nemes, isteni magatartása. – *A megváltás története*, 216. o.

Pilátus kezdettől fogva meg volt arról győződve, hogy Jézus nem közönséges ember. Hitte, hogy rendkívüli a jelleme, és teljesen ártatlan az ellene felhozott vádakban. Az angyalok, akik látták a jelenetet, feljegyezték a római kormányzó meggyőződését, azért, hogy megmentsek attól, hogy átadja Jézust a keresztre feszítésre. Egy angyalt küldtek Pilátus feleségéhez, aki álmában közölte vele, hogy Isten Fia az, akinek bűnügyi tárgyalását férje folytatja, és hogy ártatlanul szenved. Ő azonnal üzenetet küldött Pilátusnak, és közölte vele, hogy álmában sokat szenvedett Jézus miatt, és figyelmeztette, ne tegyen semmit e szent ember ellen. A küldött sietve törte át magát a tömegen, és Pilátus kezébe helyezte a levelet, aki olvasás közben reszketett, elsápadt, és azonnal elhatározta, hogy semmit sem tesz Krisztus megöléséért. Ha a zsidók Jézus vérét kívánják, nem támogatja, hanem igyekezni fog megszabadítani Őt. – *A megváltás története*, 217. o.

Jézus nem önmagáért élt. Élő áldozatként adta oda az életét másokért... Akik befogadják Krisztust, lemondanak minden durva, faragatlan és rosszindulatú magatartásról, hogy Jézus jellemének szépségéről és az ő jóságáról tehessenek bizonyosságot. Krisztus hit által fog lakozni a szívükben. Ő lesz a világosság, amely világít a sötétben, és követőinek is a világ világosságának kell lenniük. [...]

Krisztus a mi példaképünk, de ha nem Őt szemléljük, ha nem csodáljuk a jellemét, az életünk nem fogja tükrözni Őt. Ő szelíd és alázatos szívű volt. Sohasem tett kellemetlen dolgokat, sosem ejtett ki durva szavakat. Az Úr nincs megalégedve durva, együttérzést nélkülöző eljárásaikkal... A világban vagyunk, de nem e világból valók vagyunk. Jézus Krisztust kell képviselnünk. Amint az élet és a dicsőség Ura is lejött a földünkre képviselni az Atyát, úgy kell nekünk is képviselnünk Jézust a világ előtt. – *That I May Know Him*, 306. o.

Szeptember 16., hétfő

Sátán angyalai mindent elkövettek, hogy Pilátust megkísértsék és romlásba taszítsák. Feltárták előtte, hogy amennyiben nem volna hajlandó a halálos ítéletet Jézus felett kimondani, azt mások úgyis megtennék. A tömeg Jézus vérére szomjazik, ha ő vonakodik nekik kiszolgáltatni Jézust, elveszti a hatalmát, világi tekintélyét, s kiteszi magát annak,

hogy őt e „csaló” hívének fogják tekinteni. Pilátus tehát megijedt, és beleegyezett Jézus halálába. Pilátus minden felelősséget és bűnt a vádlókra hárított át. A tömeg magára vállalt mindent, s így kiáltott: „Az ő vére legyen mirajtunk és a mi gyermekeinken.” Pilátus azért mégsem volt tisztá; ő is bűnös volt Jézus vérenek kiontásában. Önző okokból, a világ nagy urainak tiszteletét sóvárogva adta halálra az ártatlant. Ha Pilátus saját meggyőződését követte volna, akkor nem avatkozott volna bele Jézus elítéltetésébe. – *Tapasztalatok és látomások*, 174. o.

Jézust, aki elalélt a fáradságtól és a testét borító sebektől, levitték a tornácról, és az emberek szeme láttára megkorbácsolták. „A vitézek pedig elvivék őt az udvar belső részébe, ami az őrház; és összehívák az egész csapatot. És bíborba öltözteték őt, és tövisből font koszorút ténének a fejére, és elkezdék őt köszönteni: Üdvözlégy, zsidók királya! És verik vala a fejét nádszállal, és köpdösik vala Őt, és térdet hajtva tisztelik vala Őt.” (Mk 15:16–19) Alkalmilag néhányan gonosz kézzel hirtelen elkapták a kezébe tett nádszálat, és megcsapdosták vele a homlokára tett töviskoronát, hogy a tövisek beleszúródjanak a homlokába, aminek következtében a vér lecsurgott az arcára és a szakállára. [...]

A kegyetlen csőcseléket Sátán vezette az Üdvözítővel szemben tanúsított viselkedésében. Sátán célja az volt, hogy kiváltsa Krisztusból a megtorlást, a bosszút, s ha lehetséges, rávegye arra, hogy valamiféle csodatettel szabadítsa ki magát, és így megsemmisítse a megváltás tervét. – *Jézus élete*, 734. o.

Akik kinevették, amikor Isten Fiának nevezte magát, most szótlanok. Ott van a gógös Heródes, aki gúnyt űzött Krisztus királyságából, és megparancsolta gúnyolódó katonáinak, hogy koronázzák királlyá Krisztust.

Ott vannak azok is, akik durván vállára tették a bíborpalástot, szent homlokára a töviskoszorút, a „jogart” a kezébe adták, és gúnyolódva, átkozódva térdet hajtottak előtte. Akik ütötték és leköpték az élet Fejedelmét, azok most nem tudják elviselni átható tekintetét, és menekülnék megemészthető dicsősége elől. A katona, aki átszúrta oldalát, az emberek, akik átszögezték kezét és lábát, rémülten és bűntudattal nézik a szögek és a dárda nyomát. [...]

Halálos gyötrelmükben kiáltozni kezdenek. A Jeruzsálem utcáin egykor végigharsogó „feszítsd meg, feszítsd meg” kiáltásnál hango-

sabb ez az ijesztő, kétségbeesett sikoltás: „Ő az Isten Fia, az igazi Messiás!” És szeretnének elmenekülni a királyok Királyának közelségéből. De hiába próbálnak elrejtőzni az elemek harcában széthasadt föld mély üregeiben. – *A nagy küzdelem*, 643. o.

Szeptember 17., kedd

Amikor a kivégzés helyére érkeztek, az elítélteket kínzóeszközükre kötötték. Amíg a két gonosztevő tusakodott azokkal, akik a kezüket a keresztre szegezték, Jézus nem fejtett ki ellenállást. Jézus anyja kínos bizonytalansággal nézte a jelenetet, abban a reményben, hogy Jézus csodat tesz, és megszabadítja magát. Láttá Jézus kezét a keresztre kiterjesztve, az áldott kezeket, amelyek áldást osztogattak, és amelyeket oly sokszor nyújtott ki a szenvedők meggyógyítására. Most kalapácsot és szegeket hoztak, és amikor a nagy, durva szegek átjárták gyenge húsát, és odaerősítették Őt a keresztre, a lesújtott tanítványok ájultan vitték el Jézus anyját a kegyetlen jelenet helyszínéről.

Jézus nem hallatott zúgolódó panaszt. Arca sápadt és fenségesen nyugodt maradt, de homlokán verejtékcseppek jelentek meg. Nem akadt könyörülő kéz, hogy letörölje homlokáról a halál verítékét. Nem hangoztak el részvét és hűség szavai, hogy erősítsék emberi szívét. „A sajtót egyedül tapostam, és a népek közül nem volt velem senki.” (Ésa 63:3) Miközben a katonák elvégezték félelmetes munkájukat, és Ő némán tűrte el a legélesebb fájdalmakat, a következő szavakkal imádkozott ellenségeiért: „Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” (Lk 23:34) Krisztusnak ellenségeiért mondott imája magába zárta az egész világot, belefoglalt minden bűnöst, aki élni fog az idők végéig. – *A megváltás története*, 221–222. o.

Krisztusnak a kereszten való szenvedéseiben prófécia teljesedett be. Évszázadokkal a keresztre feszítés előtt az Üdvözítő előre szólt arról a bánásmódról, amelyet el kellett szenvednie: „Mert ebek vettek körül engem, a gonoszok serege körülfogott; átlukasztották kezeimet és lábaimat. Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak néznek s bámulnak rám. Megosztoznak ruháimon, és köntösömmre sorsolt vetnek.” (Zsolt 22:17–19) A ruhadarabjaira vonatkozó próféciát a megfeszített barátainak vagy ellenségeinek a tanácsától vagy beavatkozásától függetlenül hajtották végre. Öltözékét azok a katonák kapták

meg, akik végrehajtották a keresztfeszítést. Krisztus hallotta perlekedésüket, mikor elosztották ruhadarabjait egymás között. Köntösét minden varrás nélkül, egy darabban szőtték meg. Ezért a katonák azt mondták egymásnak: „Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk sorsot rá, kié legyen.” (Jn 19:24) – *Jézus élete*, 746. o.

Isten... amikor eljött az időnek teljessége, elküldte Fiát. Akit a mennyi tanács kinevezett, tanítóként jött a földre. Nem kisebb lény volt Ő, mint a világ Teremtője, a végtelen Isten Fia. Isten csodálatos jóindulata adta Őt világunknak, és azért, hogy az emberi nem szükségleteit betöltse, magára vette emberi természetünket. Az örök Ige a mennyi sereg megdöbbenésére jött el a földre, járt itt köztünk. Teljesen felkészülten hagyta el a királyi udvart, és egy bűntől lepusztult, megfertőzött világba szállt alá. Rejtélyes módon eggyé lett az emberi természettel. „...az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk.” (Jn 1:14/a) Meglepetésként hatott Isten túlaradó jósága, nagylelkűsége és szeretete, amit a világ iránt kegyelmében tanúsított. Felfoghatjuk, de elmondani nem lehet. – *A keresztény nevelés alapjai*, 399. o.

Szeptember 18., szerda

Isten Fia minden fájdalmat elszenvedett a kereszten. A fejről aláhulló vércseppek, kínszenvedésének és testének vonaglásai, amelyek gyötörték; a kimondhatatlan gyötrelmek, amelyek átjárták a lelkét, amikor Atyja elfordította tőle arcát, figyelmeztetés az emberekhez: „Az irántad való szeretetből engedte meg Isten Fia, hogy ezeket a szörnyű bűnököt ráruházzák. Teérted törte meg a halál hatalmát, és nyitotta meg az Édennek és a halhatatlan életnek kapuját. Ő, aki hatalmának szavával lecsendesítette a dühöngő tengert, és a tajtékozó habokon járt, aki megreszkettette az ördögöket, érintésére eltűntek a betegségek, feláldozza magát a kereszten, és meghozza végső áldozatát az emberiségért. – *A megváltás története*, 225. o.

A templom kárpitjának kettéhasadása azt jelezte, hogy Isten nem fogadja el többé a zsidó ceremóniákat és áldozatokat. A nagy áldozat immár megtörtént, és elfogadtatott, s Isten Szentlelke, amely pünkösöd napján áradt ki a tanítványokra, gondolataikat a földi szentélyről a mennyekre irányította, ahova Jézus saját vérével lépett be, hogy kiá-

rassza tanítványaira megváltása áldásait. A hitetlen zsidók azonban sötétségben maradtak. Elveszítették az összes világosságot, amit a megváltás tervének ismerete adhatott volna nekik, és továbbra is haszontalan áldozataikban és adományaikban hittek és bíztak. A földi szentély helyébe a mennyei szentély lépett, csak hogy nekik nem volt tudomásuk a nagy változásról. Ezért nem volt semmi hasznuk Krisztusnak a mennyei szentélyben végzett közbenjárói szolgálatából. – *Tapasztalatok és látomások*, 259. o.

A mennyei eszközöknek akadályokkal kell megküzdeni, mielőtt Isten szándéka a maga idején megvalósulna... Az Úr földi országának tervezésénél jó és gonosz angyalok vesznek részt. Isten szándéka, hogy helyes módszerekkel, dicsőségét elősegítő utakon vigye előre munkáját. Ámde Sátán mindenkor keresztezni törekszik a menny célját. Isten szolgálói csak akkor tudják elősegíteni az Atya munkáját, ha megalázkodnak előtte. Sohasem szabad a maguk erőfeszítéseire vagy külső fitogtatásra támaszkodniuk a sikerért. [...]

Népünk nem érti meg úgy, amint érteniük kellene a láthatatlan eszközök közti nagy küzdelmet, a viszálykodást a hű és az elpártolt angyalok között... Az írott Ige az egyedüli biztonságunk. Könyörögjünk, ahogy Dániel könyörgött, hogy mennyei értelmes lények őrködjenek fölötünk. Az angyalokat mint szolgáló lelkeket küldi az Úr, hogy szolgálják az üdvösség örököseit. Imádkozzatok, testvéreim, könyörögjete, mint még sohasem esedeztetek. Hiszen még nem készültünk föl az Úr eljövételére. Alapos belső lelki munkát kell hát elvégeznünk az örökkévalóság számára. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1173. o.

Szeptember 19., csütörtök

Krisztus holtteste nagyon drága volt tanítványai számára. Méltó, megtisztelő módon szerették volna eltemetni, de nem tudták, miként végezzék el. [...]

Ebben a szükséghelyzetben arimátiai József és Nikodémus sietett a tanítványok segítségére. Mindketten tagjai voltak a Szanhedrinnek – a főtanácsnak –, és Pilátussal is ismeretségben voltak. Mindketten jó módú és befolyásos emberek voltak. Úgy határoztak, hogy Jézus testének megtisztelő temetésben kell részesülnie.

József merészen elment Pilátushoz, és elkérte tőle Jézus testét. Pilátus most értesült először arról, hogy Jézus valóban meghalt. Ellentmondásos jelentések futottak be hozzá a keresztre feszítést kísérő eseményekről, de Krisztus halálának a hírért szándékosan nem közölték vele. Pilátust a papok és a főemberek óvták a tanítványok – Krisztus testéről terjesztett – „félrevezető” beszédeitől. Miután meghallgatta József kérését, és hallott Jézus haláláról, azonnal elküldött a századosért, aki az őrség parancsnoka volt a keresztnél, és tőle is értesült Jézus halálának bizonyosságáról. Beszámolót is kért tőle a Golgotán lejátszódott eseményekről. A százados jelentése megerősítette, amit József elmondott. – *Jézus élete, 772–773. o.*

[József, Nikodémus és János] szelíden és tisztelettudóan saját kezükkel vették le Jézus testét a keresztről. Együttérzésük könnyei kicsordultak szemükből, mikor ránéztek Jézus összezúzott és szétszagga- tott testére. Józsefnek volt egy új, sziklába vágott sírboltja. Ezt a maga számára tartotta fenn. Ez a sírbolt a Golgota közelében volt, és most Jézus számára készítette elő. A holttestet a Nikodémus által hozott illatos fűszerekkel együtt gondosan beburkolták egy vászonlepedőbe, és a Megváltót így tették a sírboltba. Ott a három tanítvány kiegyengette Jézus eltorzult végtagjait, és összezúzott kezeit összekulcsolva helyezték élettelen mellére. A galileai asszonyok eljöttek, hogy megnézzék, mindent megtettek-e, amit meg lehetett tenni a szeretett, halott Mesterért. Ekkor látták, hogy egy súlyos követ hengerítettek a sírbolt bejáratához, majd otthagyták az Üdvözítő sírját. Ezek az asszonyok voltak az utolsók a keresztnél és utolsók Krisztus sírboltjánál. Mialatt az esti árnyak már kezdtek ráborulni a földre, Mária Magdaléna és a másik Mária ott időzött, ott állt Uruk nyughelye körül. A szomorúságtól sírtak Uruk halála miatt. – *Jézus élete, 774. o.*

Isten nem gátolja meg az istentelen emberek cselvetéseit és támadá- sait; ellenben terveiket azok javára fordítja, akik hűek, és állhatatosan kitartanak a küzdelemben. [...]

Az emberi állhatatosság e [bibliai] példái igazolják, hogy Isten ígéretei bizonyosak, hogy jelenléte állandó, és kegyelme megtart. Bizonyítják a hit erejét, amely ellenáll a világ hatalmának. A hit munkája, hogy a legsötétebb órákban Istenben nyugodjunk, hogy érezzük, bármennyire megkísért és űz is a vihar, a kormányt Atyánk tartja kezében. Csu-

pán hitszemünkkel tudunk fölémelkedni a mulandó dolgoknak, hogy az örök valóságok igazi értékét helyesen becsüljük fel. – *Az apostolok története*, 574–575. o.

Szeptember 20., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Elvégeztetett” című fejezet (758–768. o.)